

Φασουλής ο μπεχλιδάνης
και ο Θήτα Δεληγιάννης.

—Οιπὸν ἀπεχωρήσατε ἀπὸ τὸν κόσμον πλέον
και νὰ κρυφθῆτε θέλετε εἰς τὰς ὀπὰς σπηλαίων;
—ὦ! ναί, αὐτὸ ἐπιθυμῶ ἐξ ὀλης μου καρδίας
κι' ἡμέρας θέλω νὰ ἰδῶ ἑαρινῆς εὐδίας
μακρὰν τοσοῦτων πλεκτανῶν, μακρὰν τοσοῦτων δόλων,
μακρὰν τῶν ἡμετέρων μου, μακρὰν ὕμων και ὄλων.
—Αὐτὸ τὸ ἔμαθα κι' ἐγὼ, και ἦλθα νὰ σὰς πάρω
ν' ἀναχωρήσωμεν πεζοί, μὲ ἀμαξάν ἢ κάρω,
γιατί κι' ἐγὼ εὐρίσκομαι ἀπογοητευμένος
κι' ἐπιθυμῶ εἰς τὰ βουνὰ νὰ φύγω ἐσπευσμένως.
—Μακρὰν, μακρὰν, ἀγαπητέ, τοῦ κόσμου τοῦ ἀσάτου,
διότι ἂν κι' ἐνήργησα κατὰ τοῦ Κομητάτου
και τὸν λαὸν ἀπέστρεψα μὲ πᾶσαν προθυμίαν
ἀπὸ τὴν μετεμπίσειν κι' ἀπὸ τὴν εὐθυμίαν,
πλὴν ὁ λαὸς δὲν ἤκουσε τὰς προτροπὰς ἐκείνας
και ἀναστάτους ἔκαμε ἀμέσως τὰς Ἀθήνας,
και κεχηγνότες ἔμειναν οἱ ἐν τοῖς ἴσοις πρώτοι
κι' ὁ βασιλεὺς ἐθαύμαζε και κατεχειροκρότει,
ἢ δὲ πατρὶς κατέκειτο ψυχρὸν και ἄπνουν πτώμα,
και τὸν πολὺν μου Σύλλογον παρῶδησαν ἀκόμα
μὲ γάταις, μ' ἐγχειρίδια, μὲ κόκκινα κασκέτα,
και ἴστα παραθυροφύλλα ἐκρέμασαν λουκέτα.

—ὦ σεῖς τοῦ Ἄδου Ἐριννῶς!.. ὦ θέαμα φρικῶδες!...
εἰς Σύλλογος Πολιτικός, ἐν μέγα ἰδεώδες,
γενόμενον ὡς ἄθυρμα, ὡς μία παρῶδια ...
ὑπερεπλήσθη πικριῶν ἢ μαύρη μου καρδία.
Φ.— Ἐκεῖνος ὁ Χαρίλαος, ἐκεῖνος πταίει μόνον,
αὐτὸς τὸ ἔθνος ὀδηγεῖ πρὸς πέλαγος κλυδώνων,
αὐτὸς ἴστη μέση ἔβγαλε κι' αὐτὸ τὸ Κομητάτο
ποῦ ἔφερε μὲ τῆς φωναῖς τὸν κόσμον ἄνω κάτω,
ἐκεῖνος ἐκατάφερε κι' ἐγὼ νὰ γίνω μέλος
κι' ἐτόξευσ' ἐναντίον σας πικρὸν και πάλιν βέλος.
Δ.— Εἶδα χοροὺς κι' ἀπέστρεψα τὸ βλέμμα μετὰ φρίκης
και ν' ἀνασύρω ἐσπευσα τὸ ξίφος ἐκ τῆς θήκης,
εἶδα χοροὺς δημοτικούς νὰ δίδῃ κι' ὁ Φιλήμων
κι' ἀμέσως ἀπεχώρησα μακρὰν ὁ πολυτλήμων,
εἶδα λαὸν τριγύρω μου ἐκ μετεμφισμένων
κι' ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπον μὲ βλέμμα δακρυσομένου,
εἶδα πᾶν μέγα φρόνημα ὀλοτελῶς ἐκλείπον
και μασκαράδες ἀρκετοὺς ἐφ' ἀμαξῶν και ἵππων,
εἶδα λαὸν βακχεύοντα μὲ τόσην εὐθυμίαν
κι' ἐθρήνησα τὴν τύχην του ὡς τὸν Ἰερεμίαν,
εἶδα και σὰς νὰ στέκεσθε ἴψηλά ἴστο Κομητάτον
και τὴν χρυσοῖν μου γέφυραν πυκνὸν σωρὸν θρυμμάτων,

καὶ θέλω νὰ περιβληθῶ μακρὸν καὶ μαυρὸν σάκκον
καὶ εἰς γωνίαν ἔρημον βαθὺν νὰ σκάψω λάκκον
καὶ ἀπὸ τὸν Σύλλογον μακρὰν ν' ἀφήσω τὰ ὄστα μου...
πιστεύσετε πῶς ὀμιλῶ μὲ ὄλα τὰ σωστά μου.

- Φ.— Ἀφοῦ ἐσεῖς τὸ λέγετε κανεὶς δὲν ἀμφισβᾶλλει.
Δ.— Ὅποιοι δόλοι ἀληθῶς!... ὅποσον καρναβάλι!
Ὁδήγει με εἰς Κολωνόν, εἰς ἀντρα καὶ εἰς κήπους,
ἐκεῖ ποῦ ἦλθεν ἄλλοτε ὁ βασιλεὺς Οἰδίπους.
Φ.— Ἐμπρὸς σας κλίνω ταπεινῶς τὸ δεξιόν μου γόνυ.
Δ.— Ἐγὼ Οἰδίπους θὰ γενῶ καὶ σεῖς ἢ Ἀντιγόνη.
Φ.— Πρὸς χάριν σας τὸ δέχομαι καὶ θηλυκὸς νὰ γίνω
καὶ ὡς ὀδηγός σας πάντοτε πλησίον σας νὰ μείνω.
Ἐπακουμβήσατε λοιπὸν ἰστὸ δεξιόν μου ὤμον,
καὶ ἄς ἀρχίσωμεν σιγὰ τοῦ Κολωνοῦ τὸν δρόμον.
Δ.— Ὁδήγει με, ὦ κόρη μου, εἰς τόπους ἀπατήτους.
Φ.— Ἄς φύγωμεν, ὦ πάτερ μου, προδότας καὶ ἀνοήτους,
ἄς ψάλλουν δὲ τριγύρω μας μυρίαὶ ἀηδόνες
καὶ ἄς κουτσουλοῦν τὴν μύτη μας αἰ μαῦραι χελιδόνες.
Ἐμπρὸς, ἔμπρὸς εἰς Κολωνόν νὰ πάρωμεν ἀέρα,
καὶ ἀφοῦ καὶ οἱ δύο κλαύσωμεν τὸ ἔθνος ἐκεῖ πέρα
ἄς πάμε ἰστὴν Δεκείλειαν...
Δ.— Ἄ! ὄχι... ἄλλο μέρος,
ὅπου δὲν ἔρχεται πνοὴ βασιλικοῦ ἀέρος.
Φ.— Τότε λοιπὸν πρὸς τὸ Δαφνὶ ἄς φέρωμεν τὸ βῆμα.
Δ.— Ναί, ἰκόρη μου πρὸς τὸ Δαφνὶ προχώρει παραχρῆμα.
Φ.— Ἐκεῖ, ἐκεῖ ποῦ μειδιᾷ ἡ φύσις ἢ γελῶσα
ἄς τροχισθῆ, ὦ πάτερ μου, ἢ κοπιτερὰ σας γλῶσσα,
καὶ ῥόδων ἀναπνέοντες καὶ πεύκων εὐωδίας
μὲ τόλμην ἄς ὀπλίσωμεν καὶ θάρρος τὰς καρδίας.
Δ.— Ὅποιοι δόλοι ἀληθῶς!... ὅποσον καρναβάλι!
Φ.— Ἀκούω τὸν κορυδαλὸν εἰς τὸ Δαφνὶ νὰ ψάλλῃ.
Δ.— ὦ ἄντρες πολυκτῆμονες μὲ ἀρετὰς σπανίας,
Ἄρκάδες, Καλαβρυτινοί, βουνὰ τῆς Γορτυνίας,
ἰδέτε με τὸν πλάνητα, τὸν ξένον ὀδοιπόρον,
τὸ θῦμα δολορραφιῶν πολλῶν καὶ διαφορῶν,
τὸν ἐκ τῆς ἔδρας τῆς βουλής ἐσχάτως μεταστάντα
καὶ τὸν ἀποχωρήσαντα ἐκ πάντων διὰ πάντα.
Φ.— Καὶ ἐγὼ μὲ σὰς εἰς τὸ Δαφνὶ τὸ ἄκτι μου θὰ βγάλω
καὶ ἐκεῖ «τὰ ζῶα μου ἀργὰ» ἐνίοτε θὰ ψάλλω.
Δ.— Ἄλλ' ὄχι, στάσου, κόρη μου...
Φ.— Ἄς σπεύσωμεν ἐγκαίρως.
Δ.— Ἄ! ὄχι... τὸ πλείοτερον τῶν μασκαράδων μέρος
ἐφάνη ἀνθυπουργικὸν εἰς τὰς μετεμφιέσεις
καὶ ἐχειροτέρευσε μ' αὐτὸ ἢ τοῦ Τρικούπη θέσις.
Φ.— Καὶ ὁ Περικλῆτος τῶλεγε καὶ ἐγὼ τὸ εἶπ' ἀκόμη
μὲ σὰς πῶς εἶναι ἢ κοινὴ τῶν μασκαράδων γνώμη.
Δ.— Ἀφοῦ τὸ λέγετε καὶ σεῖς λοιπὸν ἄς ἐπιστρέψω
καὶ ἴσως τὴν Κυβέρνησιν μὲ τούτους ἀνατρέψω.
Φ.— ὦ! ναί! ἄς ἐπιστρέψωμεν καὶ ἴσως μὰς στέψ' ἢ νίκη...
ἀλλ' ἂν δὲν βγάλῃ τίποτε καὶ τὸ μασκαράδῃκι
τότε καὶ πάλιν ἔρχομαι καὶ σὰς παραλαμβάνω
καὶ πάμε καὶ καθίζομεν εἰς τὸ Δαφνὶ ἐπάνω.

Ὅταν δ' ἡμέρα κρίσιμος δι' ὄλους ἀνατείλῃ
μὲ παπαρούνας τρίβομεν τὰ φλογερά μας χεῖλη,
ἐγὼ δὲ κάμνω Σύλλογον ὀλόκληρον τὸ σπῆτι
τοῦ εὐεργέτου τῶν Ρωμηῶν Ζωρζῆ Δρομοκαίτη,
καὶ ἀπολύω τοὺς τρελλοὺς ἐκ τοῦ Φρενοκομείου
καὶ ἔξω φρενῶν τοὺς ὀδηγῶ ἐν σώματι εἰς Ἀθήνας
μὲ δᾶδας, μὲ βεγγαλικά, μὲ ξίφ' ὑπὸ μυσίνας,
καὶ φέρω πῦρ καὶ σίδηρον καὶ ἀνοίγω μαύρους τάφους
ἰστὸ Κομιτάτον, εἰς ἐμέ, καὶ ἰστὸς μηχανορράφους.
Δ.— Ἄς φύγωμεν... ἄς μείνωμεν... ἄς γίνῃ δ, τι πρέπει,
καὶ ἐκτὸς ἡμῶν καὶ τοῦ θεοῦ κανεὶς ἄς μὴ μὰς βλέπῃ.
Φ.— ὦ! ναί, ἄς ἰκετεύσωμεν τὸν παντεπόπτην Πλάστην
νὰ ρίψωμεν τὸν τύραννον, τὸν Ἀγγλον, τὸν δυνάστην.
Καὶ τώρα εἰς τὴν ζώνην μου τὸ ξίφος ἀναρτήσας
ἐκφράζω τὰς προσήσεις μου ἐπὶ τῇ ἑορτῇ σας,

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Παππαϊωάννου, τοῦ πρώτου ἀνατόμου,
σοφῆ ἀνατομία μ' εἰκόνας ἐξεδόθη,
ἐφόδιον σπουδαῖον τοῦ καθενὸς ἀτόμου,
καὶ οὕτω πως μεγάλον κενὸν ἀνεπληρώθη.
Τὴν συνιστῶ εἰς ὄλους, εἰς ἰατροὺς καὶ μὴ,
μεγάλον τὸ βιβλίον, μικρὰ δὲ ἢ τιμῆ.

Τὴν αὐριον ἐκδίδεται καὶ ὁ Ἀμαρτωλὸς,
ἀκμαῖος ὅπως πάντοτε καὶ εἰς ὄλα του καλός.
Θὰ ἔχ' εἰκόνα καὶ αὐριον σημαντικὴν πολὺ,
εἰς τὴν ὀποίαν φαίνεται πῶς καταπυρπολεῖ
τὸν στόλον τῶν ὀθωμανῶν ὁ ψαριανὸς Κανάρης,
ὁ ἦρωας ὁ ἀτρόμητος, τῶν θαλασσῶν ὁ Ἄρης.

Ἡ τῆς Ἐστίας τῆς γνωστῆς λαμπρὰ πινακοθήκη,
ὅπου τῆς πρέπει ἔπαινος καθὼς καὶ χαρτζηλίκι,
τὸ πρώτον τεύχος ἔβγαλε τοῦ μέρους τοῦ τετάρτου
μὲ γλαφυρότητα πολλὴν καὶ ἐπὶ καλλίστου χάρτου.
Περιλαμβάνει δὲ αὐτὸ εἰκόνας γυναικείας
πάσης χροιάς, κομψότητος, φυλῆς καὶ ἡλικίας,
μὲ δύναμιν ἐκφράσεως καὶ ἀρρήτου καλλονῆς,
ἐξ ὄλων δέ, ὡς φαίνεται πρωτεύ' ἢ Ἑλληνίς.

Ἐδῶθηκαν τὰ ποιήματα,
καὶ στείλετέ μας χρήματα.

Καὶ τέλος ἐξεδόθησαν οἱ νέοι μας οἱ τόμοι,
πωλοῦνται δὲ ἰστὸ σπῆτι μας πούναι κοντὰ ἰστὸυ Εὐδῆ,
εἰς τῆς Ἐστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα καὶ ἀκόμη
σ' ὄλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδῃ.
Πρὸς τούτοις δὲ θὰ εὑρετε τὸ κάθε μας βιβλίον
καὶ εἰς τοῦ Βίλμπεργ καὶ τοῦ Μπέκ τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ἰστὸ σπῆτι μου ἀνέβῃ,
ἰστὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — ὀρθὸ ἰστὸ λάδι, τρεῖς ἰστὸ εὐδῆ.

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χῆρα δίχως ἀνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.